

— Да, на моя роденъ братъ.

— На Вашия братъ ли?

— Азъ самъ го погребяхъ тукъ, при отстѣпленieto. Бѣше презъ месець септемврий 1918 година. Невъобразима блѣсканица отъ хора, коли, орждия и добитѣкъ бѣха задръстили пѣтищата. Всѣки бързаше да се оттегли, за да не попадне въ пленъ. Десетки ранени войници бѣха носени на рѣце отъ своитѣ другари. Като тѣхъ, и азъ носѣхъ своя единственъ братъ на единъ катѣръ. Държахъ го въ рѣцетѣ си. Той бѣше раненъ много зле. Преди да стигнемъ на това мѣсто, съ сетни сили той се опита да ме прегърне, но не можа. Едно „Сбогомъ, бател“, — се отрони отъ раненитѣ му гърди. Това бѣха последнитѣ му думи. Той почина. Следъ малко, съсипанъ отъ пѣть и гладъ, катѣрътъ падна, и азъ трѣбваше да слѣза и погребя брата си. Съ малка походна лопатка изкопахъ гроба му

тукъ, цѣлунахъ го за последенъ пѣть и го погребяхъ. . . Тежка раздѣла бѣше! . . .

— А тоя часовникъ?

— Той е неговъ. Заровихъ го до главата му и натрупахъ тия камъни. Друго не можехъ да направя. Ето, както виждате, никой не е ровилъ камънитѣ. Всичко си стои непокѣтнато.

Следъ нѣколко часа гроба бѣше ограденъ отъ войницитѣ. Самъ полковникъ Нелчановъ написа на дървенъ кръсть: „Тукъ почива прахътъ на подофицеръ Димитѣръ Нелчановъ, убитъ на 7 септемврий 1918 година“.

Полкѣтъ отдаде честь. Музиката изсвири „Покойници“. Следъ това полковникъ Нелчановъ поведе колоната изъ познатитѣ гѣнки на свободнитѣ Македонски планини. Слънцето клонѣше къмъ залѣзъ.

Изъ в. „Тракиецъ“

Симеонъ Карадобревъ

ЕСЕНЬ

Вършинитѣ горски погали съсъ ледена дланъ есенъта и съ пурпуръ и злато обагри зеленитѣ свежи листа.

Отлитнаха пойнитѣ птички въ далечнитѣ южни страни. Замлъкна, не пѣе щурчето и птичиятъ хоръ не звѣни.

Запѣпляха пакъ надъ полята студени и влажни мъгли, — и дѣждъ непрестанно започна отъ тъмния сводъ да вали.

Задуха, засвири горнякѣтъ въвъ тѣжнитѣ пусти гори, — и скоро пѣтекитѣ горски съсъ губери златни покри.

Георги Костакевъ